

RENEŠANSA ZNANOSTI

RENEŠANSA ZNANOSTI EKONOMIJE

UVOD

“Karakteriziranje povijesti koju određuju procesi (inicijative) a ne određuju je (pojedini) događaji dodaje element jasnoće, jer daje obilježje umijeću vođenja i pravim vođama na vrlo konkretan način. [Pravi vođe] moraju predstaviti alternativnu politiku i mjere politici [postojećeg procesa] obmane, jer nitko pri zdravoj pametini može poricati stvarnost da je čitav sustav osuđen na propast.

“Problem leži u tome što su ljudi toliko izdresirani čitanjem novina, gledanjem TV, i sličnim izvješćima, čija je svrha uništiti ljudski um [u čemu su 99% uspjeli, op.]. Razlog leži u tome što urednikovo stajalište, s kojeg se izvješće piše, je suprotno činjenicama koje izvješće navodi, je upravo način kako je izvješće napisano i objavljeno obložen je krivim duhom. Kad, dakle pokušavate protumačiti to što novine pišu, skrivene pretpostavke u izvješćivanju, glas koji izgovara ili čita izvješće, je lažan. Stoga, svi koji 'žive' u povijesti koju gone događaji naprimjer iz novinskih izvješća i slično, svi koji kažu »Moram to pročitati u novinama ili vidjeti u Dnevniku, prije nego što povjerujem«, ustvari su u krivu. Zato jer gledaju i traže stražnjicu povijesti, umjesto da gledaju ispred. Kad, dakle, gledaju stražnjicu povijesti, budućnost im ostaje mutna, jer im ta velika zadnjica priječi vid.“

Došlo je vrijeme kad pametni ljudi moraju shvatiti gole i gorke činjenice –

- Za nove ideje ne postoji novi jezik, njihovo uvođenje mora se služiti postojećim jezikom i riječima. (Carsko/imperijalističko/monetarističko/komunističko) [Izdresirani mozgovi prepoznaju riječi, jer su one 'svakodnevne' pa samim tim činom misle da ne trebaju trošiti svoj um, jer sve (sve riječi) im je jasno, sve znaju, ne trebaju napregnuti um da vide i shvate nove ideje. To jest (a krajnje je vrijeme za to), prvo moraju shvatiti svoju dijagnozu, da su zaraženi virusom obmane postojećeg 'carskog' (carsko-komunističkog, ako hoćete) svjetonazora, koji poprima mnoge oblike i simptome i širi rastrojstvo i mentalni poremećaj, i zatim da moraju uzeti pravi antiserum, protulijek da bi se izlječili, i moraju jesti 'zdravu' hranu da bi pročistili bolesni organizam. Bakini recepti i babina kuhinja ovdje ne pomaže!
- Ovi uradci koji slijede (kao i raniji), obrađuju te nove ideje. Jedna od ideja je da se u njihovom iznošenju koriste slučajem Amerike (SADa), jer to je najbolja metafora shvaćanja tih ideja. Sam papa Wojtila održao je govor o *posebnosti* Amerike za čovječanstvo. Ta posebnost leži u činjenici da je u čitavoj znanosti povijesti čovječanstva, u njegovoj borbi da se oslobodi okova ropstva carstvu i 'carsko-komunističkim' idejama, jedino mlada ustavna republika SADA, ponudila i oživotvorila novu i provela novu ideju *političke ekonomije* i nanijela privremeni poraz carskim idejama i aktualnom Britanskom carstvu. [Razlog je također, da je i pisac ovih redova i prevoditelj originalnih radova, proveo svoj radni vijek u američkoj sredini i dobro je upoznat s

tamošnjim prilikama glede ove teme]. Potrebni su, dakle, kompetentniji hrvatski 'lideri' koji će američke metafore nadopuniti hrvatskim.

- Najvažnija je stvar sadašnjih krizom preplavljenih okolnosti, da je krajnje vrijeme ponuditi prava rješenja, da više nema koristi od pukog pobrojanja i pronalaženja problema. Naime, svatko pri zdravoj pameti može vidjeti da su se svi postojeći 'lideri' i njihova politika i 'spašavanje lopova', diskreditirali i da bijes puka i raje raste. U tome su neobično važni pravi 'lideri' koji imaju rješenja koja će raja prepoznati pravim, jer njihova je odgovornost kanalizirati taj bijes, odvući ga od 'jakobinske revolucije—u kojoj i ljudi kao Lavoisier gube glave—u novu ljudsku i moralnu renesansu. Važna ideja u tome je, da je u momentima ovakve krize puk u stanju raspoznati prave moralne ideje—kao što to objašnjava engleski pjesnik Shelley [Vidi prijevod zaključnih odlomaka njegovog djela **Obrana pjesništva**.]
- Za rješenje krize nužno je shvaćanje procesa, a ne događaja, kao odrednica povijesti i samo uspostavom potpuno novog procesa možemo se spasiti iz krize. Nije preteško razabrati postojeće procese, odnosno ogranke imperijalnog procesa, koji drmaju RH-om: *Pristup EU-u, lažni neznanstveni antifašizam* (Europa i svijet su znanstveno osudili antifašizam i zakonito ga proglasili istoznačnicom fašizma), *proces svjetske krize* (protiv koje smo nemoćni!), *grabežljivi financijsko-monetarističko-imperijalistički kapitalizam*, i slično.
 - Svaki događaj kao nenadoknadive štete od elementarnih nepogoda, zatvaranje radnih mjesta, uništenje brodogradilišta, industrije, poljoprivrede, tumači se etiketom procesa ekonomske krize: »Država nema novca, kriza je, svi moramo dati svoj obol spašavanju (čega?, lopova); čarolija tržišta mora riješiti problem gospodarstva«!!.

Riješenje je eliminacija financijsko-monetarističkog postojećeg sustava (procesa!) i uspostava kreditnog sustava, kojeg provode **obične trgovačke banke** pod kontrolom načela Glass-Steagall-a, u sprezi s čvrstim valutnim tečajem. Kreditni sustav pak kanalizira nacionalne kredite u velike infrastrukturne projekte izgradnje industrije, poljoprivrede, zdravstva, školstva. Očigledno, o toj alternativni virusom obmane zaraženi mozgovi ne govore.

.....

Ovaj uvod služi ujedno kao predgovor uradku LaRouche-a o njegovom planu spašavanja SADA i svijeta iz kulturne i gospodarske krize **Tajna ekonomija**. Ovdje su, zasada, samo zaključna poglavlja tog izvješća.

To izvješće prati i LaRouche-ev osvrt na proces povijesti **Hitna poduka o ekonomiji**.

To izvješće popraćeno je uradkom o *Odrednicama povijesti*, koji služi pojašnjenju nekih važnih ideja. Tu je Shelleyjeva **Obrana pjesništva** (zaključni odlomak).

.....

.....

Što vaš računovođa nikad nije shvaćao

TAJNA EKONOMIJA

Lyndon H. Larouche mlađi

17. travnja 2010.

Uvodna opaska glede dubljeg smisla gradiva sljedećeg izvješća:

Srećom, barem relativno nekoliko vodećih talenata među ekonomistima SADA shvatili su određene bitne stvari „kako i zašto“ iz mog jedinstvenog iskustva uspjeha u ekonomskom prognoziranju, sve od 1956.-57. do danas. Nažalost, mnogi ekonomisti još nisu to shvatili. Korijeni neuspjeha relativno većeg broja ekonomista, kao što to pokazuju praktički svi računovođe, i svi osim nekolicine vodećih ekonomista, leže u tome, jer su u biti žrtve koje obožavaju obmanu koja se uvelike predaje [u školama i slično] znanu kao **monetarizam**: idolopoklonstvo zamišljene monetarne „čarolije tržišta“, njihova budalastog vjerovanja u novac kao takov.

Prema tome, veoma važna pitanja uključuju: „U čemu je tajna? Zašto je većina svjetskih sadašnjih vodećih ekonomista bila tako tvrdoglavo nekompetentna, kroz tako dugo vremena, glede prognoziranja srednje do dugoročnih obrazaca neto fizičko-ekonomskog razvoja, u svojoj određenoj naciji, kao i čitavom svijetu? Zašto je gospodarstvo SADA bilo usmjereno aktualno izmjerljivog fizičko-ekonomskog pada, ustvari dan nakon smrti Predsjednika Franklina D. Roosevelta?

Posljedični ishod kojeg proživljavaju prekoatlantska gospodarstva trebao bi biti dovoljan uvjeriti one koji su još uvijek pri zdravoj pameti, da ponovno razmotre pretpostavke britanskog liberalizma, koje su odaslale gospodarstva SADA i Europe u strmoglav pad od sredine 2007.g., sve do postojeće ubrzavajuće razine fizičkog propadanja.

Gospodarstvo SADA moglo bi se spasiti, čak i uvoji kasnoj fazi pogubnog pada, i to primjenom spleta reformi kao što je bila reforma zvana „Glass-Steagall“ SADA posebno ako je u sklopu s očišćenjem u drugim vodećim državama tom

istom metodom Glass-Steagall-a, kad ju se primjeni u svrhu ostvarenja povratka vodećih i drugih nacija na Franklin-Rooseveltov oblik sustava čvrstog valutnog tečaja.

Stoga, kao posljedica dugogodišnjeg procesa čišćenja zdrave tradicije SADA od strane naše vlade, ključ mogućnosti spasa SADA od totalnog uništenja sada leži u činjenici evidencije moje lične dugogodišnjeliste uspjeha kao fizičkog ekonomiste. Kojem je gradivo ekonomije grana fizikalne znanosti, radije nego što se danas upriličuje kao popularne, monetarističke obmane koje se predaju i primjenjuju kao neuspjeli i propali sustav financijskog računovodstva, pod krinkom ekonomije. Znam što radim, i stoga, moram opomenuti, da je opstanak vaše nacije ovisi o vašem shvaćanju tih razlika sada.

UVOD: „O PUKOM NOVCU“

Glede ekonomije

Što se mora, opetovano, govoriti.

U sažetku ovog Uvoda:

I. ZNANOST FIZIČKE EKONOMIJE

II. TAJNA STVARNE EKONOMIJE

Što je, stvarno, ljudski um?

Ekonomija i ljudski um

III. DYNAMIS: VAŠ MOZAK, ILI VAŠ UM?¹

.....
.....

Korijen moderne političke ekonomije

...[N]astavite ponovnim ispitivanjem definicije aktualnog ljudskog uma sa stajališta najvažnijih vidova fizikalne znanosti, naročito fizikalne znanosti ekonomije. Sljedeći podaci ... su bitni za pružanje miljea tvrdnji ... glede teze koju bismo mogli nasloviti „Pogled na stvarni ljudski um u stvarnom svijetu danas“.

Svaka dobro znana povijest novih pokušaja europske civilizacije na polju znanosti polije Platonove smrti, mora se shvatiti da je pojam znanost u središtu sukoba triju, uzajamno isključivih alternativa u odabiru temeljnih pretpostavljeno univerzalnih fizičkih zakonitosti kako slijedi.

Prvi član ovog naznačenog niza, uzet iz te relativne davnine, je delfski kult Aristotela; drugi u suprotnosti aristotelijancima najbolje se može naznačiti ... radom firentinsko renesansnih Fillipa Brunelleschija i Nikole Kuzanskog; dok treći član je onaj iracionalističke škole Paola Sarpija i skupine njegovih radikalno redukcionističkih sljedbenika, nominalno empirista ili pozitivista. Skupne razlike tih triju kategorija nisu stvar približnosti, one su u biti sistematske.

Ipak, potrebno je zapaziti i istaknuti da Brunelleschi i Kuza, uzeti kao nasljedni predstavnici u razradi razvoja jedne eksperimentalne koncepcije, koja predstavlja bijeg iz dekadencije, pogotovo, ...aristotelovske škole, i povratak ne samo na najnaprednije znanstveno gledište pred-aristotelovske znanosti Pitagorejaca i njima sličnih, kao Platona, već također glede temeljnih načela fizikalne znanosti, što se uzdiglo iznad plemenitih dostignuća nekih mislilaca prije Aristotela.

Odsudna, zajednička točka različitosti radova Brunelleschija i Kuze bila je podudarnost njihova

¹ Vidi Gottfried Leibniz, **Specimen dinamicum**, Filozofski radovi i pisma

otkrića, prvo Brunelleschijeva, uporabe zakonitosti, za koju se kasnije shvatilo da se radi o lančanici (krivulji lanca), kao kritičnom načelu izvedivosti konstrukcije, Brunelleschijevo otkriće, čije potpuno poimanje će kasnije postati specifično zajedničkim dostignućima Gottfrieda Leibniza i njegovog suradnika Bernouillija. U našu svrhu u ovoj neposrednoj crti našeg izvješća dovoljna je sljedeća opaska o lančanici, zakonitosti na koju se Brunelleschi oslonio za izvedivost konstrukcije kupole.

Lančanicu treba raspoznati kao **fizičku krivulju**, različitu od običnog apriorističkog čitanja krivulja znanih Aristotelu i Euklidu, ili sličnom promašaju Sarpijevog zagovornika Galileja.² Raniji misterij, prije obrade Leibniza, kojeg povežemo s pokušajima definicije ... lančanice, bio je sam po sebi bitni nusproizvod nekompetentnosti upliva **apriorističke** pretpostavke ... Aristotela i Euklidejaca, pretpostavka da geometrijske oblike ... treba definirati kao jednadžbu oblika koji se proteže u „beskonačnost“.³ Gottfried Leibniz, u radovima početkom 18. stoljeća uveo je odsudnu razliku ... da lančanica pripada **fizički konačnoj, no neomeđenom** području djelovanja. Odatle, počela i autorstvo Leibniz-Bernouillijeve zakonitosti najmanjeg hoda (djelovanja).

Iako je ta različitost bila jedinstvena Leibnizu i njegovim neposrednim suradnicima, napose Jeanu Bernouilliju, težnje za istom zakonitošću već je pokazao rad i Brunelleschijeve konstrukcije kupole firentinske crkve **Santa Maria del Fiore**, i Kuzini glavni znanstveni radovi počevši s **De docta ignorantia**. Otkriće fizikalne zakonitosti, koju je lančanica također pokazala, nije jedina značajna odlika snažnog utjecaja slijeda dostignuća Brunelleschija i Kuze u to vrijeme, već radije, to načelo bilo je tipičan primjer svjetonazora kojeg su širili ljudi kao Brunelleschi i Kuza, i to kao odraz

² Prevarantski i potpuno propali pokušaj Galileja, poklonika Paola Sarpija, protumačiti lančanicu, značajan je kao prikaz sustavne nekompetentnosti metoda modernih empiričara. Svi moji raniji uspješni pokušaji shvaćanja fizikalne znanosti proizlaze iz mojih znakovitih iskustava u dobi od 14-15. Nakon toga, uvijek sam smatrao Euklidovu geometriju urođeno nekompetentnom.

³ Galilejeva tvrdnja da je otkrio tajnu lančanice bila je jednostavno prijevara.

stvaranja okružja radu slavnog ekumenskog Koncila u Firenci. Taj sklop idejnih temelja i za moderni znanost i za plan gospodarstva modernog oblika suverene države nacije, proširio se od Kuze, izravno, ... na Louisa XI Francuske, Henryja VII Engleske i Kristofora Kolumba, te putem sljedbenika Kuze kao što su Leonardo da Vinci i Leonardov sljedbenik Nikola Machiavelli.

Splet učinaka radova znanosti i srodno tome državničkog umijeća Brunelleschija i Nikole Kuzanskog, dali su izraz uvrštenju načela organizacije u državničkom umijeću, što nikad nije postojalo unutar platonske europske civilizacije ranije. Posljedice revolucionarne promjene u posljedicama, uglavnom, rada Kuze, proizvele su specifične vrste učinaka, koji se najbolje mogu obilježiti inovacijama u vojnom i srodnim državničkim umijećima, koja se mogu naći u pisanjima sljedbenika Kuzinog sljedbenika Leonarda da Vincija Nikole Machiavellija, sudionika u obrani suverene republike Firence.⁴ Ova revolucija u umijeću vođenja države, koja je našla svoj sažeti izraz u radu Machiavellija, stajala je kao velika strateška stijena protiv reakcionarnih snaga na kojoj je Habsburška tiranija doživjela svoj brodolom tijekom oluja vjerskih ratovanja koji su redovno izbijali u razdoblju orgija vjerskog i srodnog ratovanja od 1492. do 1648.

Posljedica toga obuhvatila je katastrofalni neuspjeh Koncila u Trentu. Taj neuspjeh, koji je ustvari, uglavnom neuspjeh starije ('Aristotelске') stranke imperijalnih Mletaka, a čiji je izraz bio praktički političko-strateški ishod Koncila u Trentu. Bio je to neuspjeh koji je očistio put rastu novog kroja sotonjskih sila unutar oligarhijske stranke Mletaka koju je tada vodio Paolo Sarpi. Popularno ime tog zla, *Nova mletačka stranka*, još danas je anglo-holandska sorta liberalizma čiji je sada tipični primjer današnje Britansko carstvo, trenutno pod tipičnom krinkom kraljičinog bankara lorda Jacoba Rotschilda i drugih, a taj primjer je njegova hiper-inflacijski napuhana bankarska Inter-Alpha skupina tipično, prešutno, banrotirana.

⁴ Leonardo ne samo da je znao i razumio lančanicu, što Galileju nikad nije uspjelo, već je definirao funkciju lančаницe i traktrice ['tractrix].

Postoje, jasno, originalna svojstva razvoja tog Britanskog carstva danas, no istovremeno to Britansko carstvo samo je nova varijanta niza imperijalizma, kojeg definiramo kao proizvod istog sustava pomorske kulture izvorno delfskog, tj. imperijalizam sa sjedištem u Sredozemlju, koji je izniknuo na ruševinama drevne Grčke u Peloponeskom ratu.

Rođenjem čeda koje je postalo Britanskim carstvom, te trijumfom Britanske istočno-indijske tvrtke u organiziranju vodećih nacija kontinentalne Europe u kandže „Sedmogodišnjeg rata“, svako trud oslobađanja naroda Europe od ... nastavka Britanskog carstva, doživio je neuspjeh, sve do sada, unatoč privremenog, kako se to pokazalo, poraza Britanskog carstva od SADa Predsjednika Franklina D. Roosevelta. Rooseveltov nasljednik Predsjednik H.S. Truman, kojim je dirigirao Churchill kao i *Wall Street*, poput Andrew Jacksona ranije, izdao je SAD interesima britanskog imperijalizma. Britansko carstvo dalo je ustupke američkom načelu da bi zadržalo svoju vlast u teškim vremenima, no nakon uspješnog umorstva prepreke britanskoj imperijalnoj moći koja je nosila ime Predsjednik John F. Kennedy, Britansko carstvo ustvari je prevladalo svijetom kao istinska imperijalna sila, od po prilici veljače 1968. do današnjeg dana.

Samo bijedni lakovjernici, na putu da postanu robovi, vjeruju u puku fikciju „američkog imperijalizma“ danas. „Wall Street“, jedini dokaz za koji bi se moglo tvrditi da je „američki imperijalizam“, bila je uvijek britanski imperijalni parazit sišući sokove Manhattana, kao i mnogih drugim mjestima oko planeta, a sve u korist britanskog imperijalizma. Obično, oni koji tvrde da su SAD imperijalističke, pokazuju se pomnijim gledanjem, ograncima *Threadneedle Street*-a, ili jednostavno lakovjernici tradicije Karla Marxa koji je obožavao Adama Smitha gotovo kao svog poganskog boga.

Carstvo, ropstvo i um

Pobjednici ratujućih plemena Afrike često su prodavali odabrani, preživjeli dio svojih poraženih rivala u ropstvo. Preživjeli dio modernih žrtvi te afričke prakse zarobljenika prevozili su, na inicijativu pobjednika tih unutarnjih afričkih ratova, na obale Afrike, gdje su zarobljenike prodavali

španjolskom, portugalskom, nizozemskom i britanskom trgovanju robljem, koje je počelo dostavljanjem Afrikanaca zarobljenih od strane drugih Afrikanaca u lučka područja koja su europski trgovci robljem osnovali, i odakle su preživjele zarobljenike prevozili, još uvijek kao roblje, na odredišta kao što je atlantska obala obiju Amerika.

Prema tome, činjenica da su porobljene žrtve ovog procesa predali Afrikanci u ropstva Anglo-holandanima, Španjolcima i Portugalcima, ne umanjuje razinu zločina Habsburgovaca i srodnih oligarhijskih interesa, koji su brodovima prevozili žrtve porobljenja u obje Amerike, a velik dio toga bio je za dobit Anglo-holandskog, Britanskog carstva, koje je upravljalo ovu atlantsko trgovanje robljem koje su provodile niže osobe britanske imperijalne vlasti nad španjolskim i portugalskim monarhijama 19. stoljeća.

Ne smije se gledati da je naša svrha ovdje obraditi mnogo više od sljedeće bitne činjenica ove građe izvora robovlasništva unutar Sjeverne Amerike prije pobjede Predsjednika Lincolna.

Rastuća tržišta Amerika u takvom prekoatlantskoj trgovini afričkim robovima, u većini je poticala činjenica da su domorodna plemena Amerika bila većinom loše pogodna da budu ropska klasa Amerika. Značenje afričkog roba bilo je što je on bio proizvod dinamike sustavnog oblika uobičajenog načina života i nasilja porobljavanja unutar određenih dijelova same Afrike.

Bio je to upliv koji je afričke robove privremeno prilagodio jarmu ropstva, dok domorodna američka plemena, kao što je slučaj s pismenom kulturom Čeroki nacije u vremenu prije Andrew Jacksona, nisu to bila. Oslobođenje robova u SADu od ovlasti Britanskog carstva nad trajnom španjolskom i portugalskom trgovinom robljem unutar naše republike, bilo je stoga uglavnom snažan polet prema osobnoj slobodi van naše vlastite republike, borbe raznih vrsta, koja je međutim imala korijene u nastanku američke kulturne klime intelektualnog oslobođenja bivših robova. Upravo je odanost Predsjednika Abrahama Lincolna pobjedničkom ratu protiv britanskog imperijalizma lorda Palmerstona u obranu američke republike, osigurala nasilno oslobođenje robova na jedini način koji se mogao

dogoditi, i to činom naše Savezne republike protiv britanskog sustava prekoatlantskog ropstva.

Načelo koje sam prizvao predstavljajući ovaj primjer iz prošlosti ljudskog porobljavanja čovjeka po čovjeku, može se naći na dubljoj razini, u načelu zvanom *dinamika* (tj. *dynamis*) Gottfrieda Leibniza, ili, što predstavlja isto načelo dinamike osvijetljeno u zaključnom sažetku Percy Bysshe Shelleyjeve **Obrane pjesništva**.

Ovaj povratak na temu *dinamike* skreće sad našu pozornost na glavnu temu ovog izvješća, razliku viših funkcija ljudskog uma od neosporno nužnih, no kvalitativno inferiornijih funkcija ljudskog mozga.

IV. CARSTVO I VAŠ UM

Dovoljno je a također i opravdano da ćemo nastojati ograničiti domet ovog sadašnjeg izvješća na primjere bitnih, kliničkih činjenica koje se odnose na povijest poroda i evolucije civilizacije koju možemo učinkoviti staviti u klasu europske čiji korijeni izlaze iz Sredozemlja, koju poznajemo od pada Babilona kao i uspona i pada Perzijskog carstva. No ne smijemo zaboraviti određene bitne odlike razvoja sredozemnog ogranka atlantske pomorske kulture čija se moć pojavila iz zamagljene prošlosti Sredozemnog carstva, a ne smijemo ni zaboraviti određene razvoje događaja u unutrašnjosti uz riječne doline, kao što su one uz Nil, unutar područja koje je postalo ili europska kultura ili obližnje azijske kulture koje su uspostavili ljudi koje možemo s pravom naznačiti „Ljudima mora“. Moramo uključiti i slučajeve Nila, Mezopotamije, i ogranke Indijskog oceana, i Crnog mora, kao što su Hititi Anatolije, a od pomorskih kultura onu Sumerije, koju uspostavili „Ljudi mora“, i to samo nekoliko milenija prije Homerovog Trojanskog rata.

Iz pozadine pomorskih kultura iznikla je kroz slijed od nekoliko milenija prije Peloponeskog rata stečevina prevlasti nastajuće civilizacije sa središtem u Sredozemlju iz drevnog oligarhijskog sustava aktualnog, ili nepisanog ropstva, ili "kmetstva". Bio je to sustav čija su bitna obilježja bila sukladna mitu olimpskog Zeusa, kojeg se treba povezati s hijerarhijskim oblikom oligarhijske tiranije opisane u Eshilovoj **Prometejevom trilogiji**,

zapisu koji nije u nesuglasici sa slikama koje učenjaku bude kronike Diodora Siculusa na istu temu.

Moj vlastiti pristup proučavanju načela ljudskog uma doveo je nekolicinu među nama do viđenja, ovdje, te prošlosti, viđenja koje sam naznačio u prethodnom kratkom opisu tog gradiva u prethodnom poglavlju, a koje sad kritičnije istražujem u ovom poglavlju.

Za razliku od vrsta oblika života nižih od ljudskog, koje uključuju općenito sisavce, najkarakterističnija, i odredna činjenica ljudskih kultura je ta što je ljudski genotip potencijalno, svjesno i jedinstveno *stvaralački* u smislu stvari sukladnih znanstveno-tehničkim čimbenicima kvalitativne, svojevoljne promjene svojevoljnog ponašanja našeg roda, a to je odlika koja ne postoji kod drugih znanih rodova obuhvaćajući i životinjsko carstvo uopće. Naprimjer, razmotrite odsudnu činjenicu jedinstveno originalnog otkrića zakonitosti gravitacije Johannesa Keplera, kao što je taj rad Keplera pojasnio Albert Einstein, i to je „čvrsti i nepropusni“ odabir važnog primjera takve različitosti.

U mojoj uporabi izraza „stvaralački“ ovdje, kao što sam to naširoko pojašnjavao u prijašnjem poglavlju, mislim na moć ljudskog roda proizvesti svojevoljno određen red kvalitativnih povećanja potencijalne relativne gustoće napućenosti ljudskog roda, a nijedan drugi znani rod živih stvorova nije se pokazao sposobnim postići takve namjerne promjene kao one koje se naziru u potencijalu našeg vlastitog roda, kao i naprimjer one koje prouzrokuje istinsko otkriće univerzalne zakonitosti čak i jednog jedinog pojedinca. Prirodni potencijal zdravog razvoja ličnosti pojedinca je onakav kako ga se naznačuje kao urođena odlika „poluboga“, i to u osebujnom smislu koji se dodjeljuje čovjeku i ženi u početku knjige *Postanka*.

Međutim istovremeno zapažljivo je da uobičajeni način života kod društava koje znamo obuhvaća primjenu opće zabrane protiv mogućnosti uporabe takve stvaralačke moći svakom članu takozvanih „nižih društvenih klasa“ kojem to nije izravno odobreno kao „polaganjem svećeničkih akademskih ruku“, da bi imao pristupa stvarnom znanju čak i slobodne uporabe takvih stvaralačkih potencijala. Prema tome, postojala je

legendarna, simbolička zabrana „uporabe vatre“ olimpskog Zeusa iz Prometejeve trilogije, zabrana koja oslikava prevladavajuće navike načina života nepisanog ropstva, ili kmetstva nametnutog najvećem relativnom broju članova društva, baš kao što „babilonsko svećen-lopov-stvo“ današnjih „zelenih“ kultova kao ono koje propisuje *World Wildlife Fund* britanskog princa Philipa kao hitno nužni, svjetski relativno genocidni način života danas.

Na podlozi ovih razmatranja koje sam upravo naznačio, predstavimo sad glavni predmet ovog izvješća, „stvaralačke moći osebujne čovječanstvu“, pod naslovom traganja za pravim identitetom onog što bismo možda željeli naznačiti običnim odlikama budućeg „Prometejskog Čovjeka“. Ne mislim na djetinjastu fantaziju „Supermena“ već radije, ono što bismo trebali raspoznati kao izričito zdrav, mentalni tip stvaralačke intelektualne sposobnosti vrste običnog ljudskog pojedinca, povećanu sposobnost koju se može predvidjeti da će se pojaviti tijekom nekoliko nadolazećih pokoljenja dajući nam običnog čovjeka i ženu vrste koja se sad, samorazvojem, priprema za čovjekovu početnu pobjedu nad bliskim Sunčevim prostorom negdje pred kraj sadašnjeg mladog stoljeća.

Postojeći važni dokazi tog namjeravanog učinka meni su bjelodani. Takvo dostignuće izvedivo je unutar raspona dolazećih desetljeća krajem sadašnjeg stoljeća. Držite tu misao na pameti, dok sad nastavimo razvijanjem odsudne točke, koju sam nakratko uveo u dijelovima prijašnjih poglavlja.

Rekavši to, vratite se na predmet ljudskog uma nakon točke u prijašnjem poglavlju, gdje sam tu temu ostavio.: „Što je ljudski um stvarno?“

Rekavši to, vratimo se na značajnu točku predmeta stvaralaštva s koje smo skrenuli tijekom prijašnjeg poglavlja.

Stvarni ljudski um

Problem kojeg ovdje postavljam je činjenica da misaoni predmeti koje smatramo kao osjetilno zapažanje (percepciju), nisu galerija portreta stvarnog svemira, već su više po prirodi sjene koje taj svemir baca. Kao što slučaj Keplerovog jedinstvenog otkrića zakonitosti univerzalne gravitacije oslikava taj problem kojeg treba

razmotriti, čovjekovo aktualno znanje samog svemira ograničeno je na one vrste odsudnih eksperimentalnih dokaza koji obrađuju uzajamno isključujuće proturječno iskustvo dvaju ili više inače različitih osjetilnih iskustava [t.j. iskustava iste stvari od strane dvaju ili više osjetila], kao pokazatelja aktualno funkcionalnog predmeta koji je bacio te značajne sjene osjetilnih zapažanja.

Ovakav prikaz činjenice postaje jasniji kroz ljudsku uporabu instrumenata koje je čovjek načinio, kao što su mikroskopi ili teleskopi, kao nadomjesci osjetilnog zapažanja, koji se koriste kao dodatna pomagala pristupa iskustvima za čije razumijevanje su dana ljudska osjetila kao takova nedostatna. Ukratko, mi ne „vidimo“ predmet koji odgovara iskustvu osjetilnog zapažanja, već „vidimo“ ono što smo osjetili kao sjenu koju baca izvor tog iskustva. Ponavljam: ono što stvarno „vidimo“ nije osjećeni predmet, već sjena koju na naš um baca postojanje stvarnog predmeta. Moramo sami sebe istrenirati da „vidimo“ ne ono što smo skloni smatrati predmetom u fizičkom prostorvremenu već radije uzrok sjene koja pada na um kao proživljeno [iskustvo] stvarnosti: *singularitet [jedinственost]*, radije nego „stvaran predmet“.

Moramo nanovo istrenirati svoje navike razmišljanja da bismo si omogućili stvoriti pojam „stvarnog predmeta“, raspoznati ga kao tvar odgovornu za naš doživljaj iskustva puke sjene koju je naivni promatrač krivo smatrao kao doživljeni „stvarni“ predmet osjetilnog zapažanja.

Pa tako, uz upućeniju vrstu fizikalnog jezika, nama je omogućeno doživjeti stvarnost jedinstvenosti u polju „kozmičkog zračenja“. Kad istreniramo svoje umove da to uspješno čine, naša svijest (svjesni um) ponire u djelotvorno ontološko stanje svijesti koje je različito od carstva sjena na koje naivni um krivo gleda kao da su te sjene stvarnost određenu osjetilnim zapažanjem kao takvim.

Razmotrite naprimjer postojeći nadolazak vrste promjene eksperimentalne perspektive glede Mendeljejeve periodične tablice. Sve što mi radimo na ovaj način ustvari ne krši razvijeni pojam Mendeljejevog viđenja tog polja. Postoji određeni stupanj sačuvane podudarnosti periodične tablice naglašavajući slike pretpostavljenih materijalnih čestica, i viđenja

takvo „ispravljenog“ viđenja jedinstvenosti koje leže, prvenstveno, unutar univerzalnog područja kozmičkog zračenja. Praveći tu promjenu mentalnog viđenja gubimo samo malo više od onog što nam se sad razotkrilo kao nešto što je bilo navika i relativno djetinjasto vjerovanje u praktički opipljivo postojanje „zrakopraznog prostora“.

Na taj način naše misli su sad zaista ponikle u područje fizikalne relativnosti. To je korak sličan doticanju vode nožnim palcem, no bitno načelo promjene gledišta dovoljno je jasno, iako mu nedostaje osjećaj doživljaja usporedivog stvarnom plivanju kroz kozmičko zračenje, koje ispunjava ono što se krivo smatra „zrakopraznim“ međuplanetarnim prostorom, što će buduće čovječanstvo polučiti putujući kojiput relativističkim brzinama.

Da neki sumnjičavi čitatelj ne bi mogao posumnjati da se radi o nekom mađioničarskom triku u svemu što sam ovdje predstavio, vratite se u mislima na drevne pomorce koji su plovili oceanima i otkrili zakonito jedinstvo vrste korisne preookeanske navigaciji, na površini koju su predstavljale neizbježne promjene noćnog neba, shvaćajući te promjene sličnim dugotrajnom Platoničkom ciklusu, koje su privukle pozornost ljudi kao Bal Gangadhar Tilak u njegovom razmatranju vedskog kalendara u djelu **Orion**.

Nema stvarnog „zrakopraznog prostora“ u stvarnosti kojeg naivni promatrači mogu smatrati kao zamišljeni prostor gdje vidljiva tijela koja pripisujemo noćnom nebu možemo razlikovati jedna od drugih.

Moramo, naprimjer, uzeti u obzir ulogu magnetskih polja koja određene jedinstvenosti (singulariteti) pokazuju pri uporabi instrumenata kao kompasa, uporabi čak i pri možda prehistorijskim preookeanskim plovidbama, a odraz toga se nazire u znanim drevnim ciklusima valova dugotrajnih periodičnosti migracije Sjevernog magnetskog pola.[†]

[†] Radi vaših moći imaginacije, vratite se u mislima na posljedice ostataka vrlo vjerojatno feničanske ili slične pomorske kulture, ostataka iz njene preoatlantske navigacije koje bismo 'preveli' na sadašnje astronomsko vrijeme, recimo vrijeme pred od oko 4000 godina, u relaciji s North Salemom u New Hampshire-u, mjesto koje smo moja žena i ja istražili 1982.g.

Činjenica koju želim istaknuti tijekom napomena ovdje odnosi se na učinak promjene konceptualnog stajališta, koje sam upravo predstavio. Umjesto obrade slika povezanih uz osjetilno zapažanje kao „stvarni svijet“, mi stavljamo iskustvo stvarnog svemira u čin ne samo gledanja koje nam osjetilno zapažanje pruža kao sjenu koju stvarnost baca, nego moramo smjestiti pristup znanju stvarnosti u svijest čovjeka pojedinca, i njegovu svjesnost činjenice da je područje ['uređaja'] osjetilnog zapažanja tek sjena stvarnog svemira, kojeg on, ili ona, ustvari nastanjuje. Mi ustvari sami ne „vidimo“, već radije, vidimo doživljenu, projiciranu sjenu tog svemira, kojeg stvarno nastanjujemo.

Stajalište, koje sam upravo sad naznačio, ne smije se smatrati nedavno skrojenom novotarijom. Ako prevedemo što sam ovdje napisao u ustvari dobro znanu činjenicu koju treba raspoznati kao Klasično poštivanje znalačkog iskustva povijesti, to što sam upravo napisao ovdje ne razlikuje se u svojoj suštini od Klasične grčke uporabe izraza *dynamis*, ili modernog izraza kojeg je Gottfried Leibniz nazvao *dinamika*. Kao što sam opetovano isticao, taj pojam *dinamike* iste je vrste pojave koju pjesnik Percy Bysshe Shelley predstavlja kao pojavu promjena u odlikama društvenog masovnog pokreta, što je istaknuo u zaključnom odlomku svog djela **U obranu pjesništva**.

Shelleyeva poanta, drugačije rečeno, je: „Stvarnost proganja našu savjest“! Ovaj podsvijesni osjećaj stvarnosti *dynamis*-a ili *dinamike*, polje koje mi aktualno nastanjujemo, najgrublje rečeno je ono što se često gleda kao neku tajanstvenu silu naglih nadiranja masovnih pojava, kao što je sadašnja pobuna savjesti veće mase našeg stanovništva protiv tiranskih izopačenosti nametnutih od sadašnjih vladajućih sila na ubrzano pogoršanje uvjeta života ogromne većine nacionalnog stanovništva. Također je to odraz mentalnog čina kojeg se može raspoznati kao taj genij najvećih pjesnika i znanstvenika, koji se tipično izražava kao ontološki različita pojava istinske metafore, kao u pokušaju u izdanju iz 1947.g. William Eptonovog djela **Sedam vrsta dvosmislenosti**, prenijeti svojim čitateljima pojam takve različitosti osjećaja ljepote, ili kao što se istinsko no trenutno nepopularno čitanje Shakespearea ili Friedricha Schillera, ili doživljaj Ludwig Beethovenovog Opusa 132, ili Wolfgang

Mozartova **Ave verum corpus**, na bitan način oslanja na tu estetsku koncepciju.

Čitav svijet je pozornica

Ispravni pojam koncepcije tragedije ne zahtjeva stvarne heroje predstavljene na pozornici. Kao što je Schiller naglasio, tijelo glavnih glumaca predstavljenih kao lica na pozornici ne zahtjeva pokušaj odabira heroja da bi se predstavila drama. Julije Cezar, Lear, Macbeth i Hamlet, i Schillerov Wallenstein tipični su primjeri drame postavljene unutar moralno bolesnog društva bez ikakvih pravih heroja koji bi glumili glavne uloge na pozornici. Kao što je Schiller počavao, heroja treba tražiti u članu gledateljstva, kao što su djeca u Wallensteinu, koji doživi nadahnuće da postane istinski građanin upravo zbog otkrivenja brutalno tragičnog razvoja događaja, koji prožimaju djelujući razvoj drame na pozornici.

Prešutno posvećeni vid velike Klasične drame, ili slično tome, je taj da gledateljstvo pobjegne iz područja tamnice grube točnosti osjetila, u dramu koju izvode duše na pozornici. Nevidljivi duh stvarnih lica poprima oblik, kao što se to izražava u obliku krinke, koju duše na pozornici nose, a sve to u području mašte. No ipak, to polje mašte je naš stvarni svijet, polje besmrtnosti, za koje ta pojava u tijelu predstavlja sjenu stvarnosti, puku krinku. Na Klasičnoj pozornici, iza krinki, sve duše su besmrtne.

Građa postaje zanimljivija kad proširimo ova razmatranja na polje fizikalne znanosti, sukladno Klasičnom stajalištu kao što su imali Platon, Kuza, Kepler, Leibniz, Riemann i drigi. Ustvari, potrebno stajalište je da fizikalna znanost nacionalne ekonomije ima korijene u modernoj, protu-pozitivističkim ili inače protu-redukcionističkim modelima, kao u slučaju fizičke kemije izvedene iz dubljeg smisla Bernhard Riemannove revolucije u fizikalnoj znanosti. Slučajevi Pasteura, Mendeljejeva, Maxa plancka, akademika V.I. Vernadskog, Williama Drapera Harkinsa i Alberta Einsteina, tipičan su primjer te protu-redukcionističke (na pr. protu-pozitivističke) škole znanosti fizičke kemije u fizičkom prostoru vremenu.

Misao koju želim istaknuti u ovom času jest odsudna uloga znanstvene mašte. Taj slučaj iznosim kako slijedi.

Čovjek u zrcalu fizičkog prostorvremena

Odsad dalje, u ostatku ovog izvješća obradit ćemo polje pretpostavljene točnosti osjetila kao posebnu vrstu zrcala na zidu povijesti. To zrcalo nam prikazuje, ne sliku stvarnog svijeta i svemira, već radije, kao što je Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije prikazalo, pokazuje nam stanovitu odliku pukih sjena stvarnosti projiciranih na tu osebniju vrstu slike u zrcalu, koju smo skloni gledati kao da je kako to kažemo svijet raznoraznih osjetilnih doživljaja.

Imenujmo najodsudnije koncepcije koje moramo sad uporabiti u ovu svrhu, a to je pojam **Boga Stvoritelja** u prilici čovjeka kao stvaralačkog bića, različitog od svih drugih vrsta života. To jednostavno znači da proučavamo način na kako se svemir kojeg nastanjujemo ponaša, radeći to sa stajališta načelne koncepcije čovjeka na sliku i priliku Stvoritelja, sličnost određenu pomoću nama raspoložive moći uvida u posljedice samog svojevolutnog stvaralaštva. Drugim riječima, čovjek po svojoj prirodi sudjeluje u odlici svojevolutnog odabira stvaranja, koja je inače jedinstvena pojmu svojevolutnog univerzalnog Stvoritelja.

Čovjek nije ponizno biće iz nižih redova koje nam naša osjetila predstavljaju kao litosferu i biosferu. Čovjek je po prirodi snabdjeven, i prema tome nosi odgovornost sudjelovati svojevolutno sa Stvoriteljem, kao što je Filon Aleksandrijski ukorio sjećanje na Aristotela, dakle snabdjeven sudjelovati u stalnom procesu univerzalnog stvaranja. Čovjekovo ponašanje prema tome ima prirodu moralne obveze. Mi smo napravljeni tako da pridonesemo, u sudjelujućoj ulozi, vječnom poboljšanju svemira, koji nastanjujemo, i učiniti taj svemir, i nas same, boljim.

V. O STVARALAŠTVU

Točno rečeno, naše Sjedinjene Države Amerike sad proživljavaju vrstu procesa, kojeg se kojiput zvalo „masovni štrajk“. U pjesmama koje sam ispjevao pred mnogo desetljeća, dok sam još bio mlad odrasao čovjek, glavna tema tog slijeda tih sad već dugo zanemarenih sastava, bila je ono što sam najsnažnije izražavao u jednom takvom slučaju, pod naslovom „Moja lira“, osvrćući se na stanovitu odliku metaforičnih ideja, koje prolaze svemirom kao tihi povjetarac, „savijajući zvijezde

kao trske“. Takva vrsta povjetarca predstavlja pravi „masovni štrajk“.

U kasnijem času svojih povijesnih istraživanja, razmatrao sam srodnu pojavu tog genija i začudo ne-marksiste Rose Luxemburg, odnosno njenog pojma koji je nazvala „masovnim štrajkom“, koncepciju koju nijedan njemački socijal-demokrat ili slična pasmina zakletog „materijaliste“ nije nikad mogao stvarno shvatiti, (odabirući ontološki kompetentne izraze). U engleskoj književnosti, dobri odabiri pjesnika koje bismo uzeli u razmatranje za usporedbu glede ove iste pojave, najbolji su primjer Keats i Shelley u svojem dobu, ili u Njemačkoj, u zakrilju Schillerovog genija i nekih radova Heinea, ili Shakespearea ranije. Treba zapaziti, nijedan od tih pjesnika nije bio predstavnik svjetonazora sljedbenika kulta Paola Sarpija, redukcioniističkog kulta tog roda filozofskog iracionalizma koji je bio svojstven britanskim kupljenim dušama sljedbenika Adama Smitha kao Marx i Engels, ili tipični liberal današnjice kojim vlada Wall Street.

U slučaju Rose Luxemburg, njen relativno jedinstveni genije imao je izraz u činjenici da je ona bila jedini, relevantni politički ekonomist u svojoj vremenskoj niši, koja je, slično Herbertu Feisu, povjesničaru *State Department*-a SADa dobila potvrdu svojih definicija u političkoj ekonomiji kasnije. Taj par stvarno je razumio aktualnu suštinu i značenje izraza „imperijalizam“. U biti, samo vrlo rijetki ekonomisti još danas mogli bi danas predstaviti kompetentno izlaganje glede ovog gradiva.

Jedini kompetentni pristup skidanja tajne njene osebnije kompetencije glede „masovnog štrajka“ je onaj kojeg se mora predstaviti sa stajališta neposredno ranijeg poglavlja ovog izvješća. Upravo ssa samog tog stajališta može se kompetentno shvatiti revolucionarni karakter postojeće ekonomske krize. Moram ponovno naglasiti viđenje prirode ljudskog uma, koje sam naveo u tom istom poglavlju. Jedini ispravni tehnički izraz obrade takvih slučajeva, predstavlja Gottfried Leibnizovo uskrsavanje drevne Klasične koncepcije *dynamis*-a kao zakonitosti *dinamike* na kojoj moraju počivati svi ozbiljni pokušaji obrade specifične vrste masovne krize u SADu i Europi danas.

Ključ shvaćanja poante koju ovdje naznačujem leži u ispitivanju ontološkog dubljeg smisla koncepcije oblika **konačne ali neomeđene** funkcije lančanice i njene inverzije (traktrice), čije sam tragove pratio, u ovom ovdje izvješću od počela koja se nalaze u međusobnom djelovanju otkrića zakonitosti fizikalne znanosti koje predstavlja rad Brunelleschija i Nikole Kuzanskog, ili kasnije Johanes Keplerovo otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije. Tvrdnja koju treba postaviti glede toga slijedi niže.

Sarpijevska redukcioniistička kriva [lažna] koncepcija ljudskih međuodnosa može se, uobičajeno, pratiti od pogrešnog viđenja društvenih odnosa izraženih prvenstveno izrazima ontoloških koncepcija naivne točnosti osjetila. Već drevna koncepcija *dynamis*-a ponudila je ispravljeno viđenje te građe. Arhitino jedinstveno rješenje udvostručenja kocke bilo je dostignuće koje je Eratosten kasnije uvelike hvalio. Ono je dosljedno razini organizacije procesa ljudskog uma s kojom se koncepcija *dynamis*-a ili isto tako Leibnizove koncepcije *dinamike* podudara. Naše nutarnje, aktualno postojanje leži ne na planu koji je dosljedan osjetilnom zapažanju, već leži, ontološki, na području fizičkog prostorvremena za koji koncepcije osjetilnog zapažanja zamišljenog područja zapažanja odijeljenog prostora, vremena i materije su relativno samo puke sjene.

Nemojte se nepotrebno uzбудiti! Stvarni svemir se „nalazi“ kao izraz relativističkog fizičkog prostorvremena, radije nego prostora, vremena i materije. U skladu s tim činjenicama, pokušajmo pojasniti navodne paradokse koje to naizgled postavlja, definirajući dva međusobno različita područja, A i B. „A“ je stvarni svemir, gdje se rađa bitno stvarno djelovanje. „B“ je područje onih sjena koje na naizgled stvarni svijet „B“-a baca djelovanje koje se odvija unutar stvarnog područja „A“.

Ponovo, moramo reći da prvenstvena funkcija ljudskog uma leži unutar onog što je Gottfried Leibniz, utemeljitelj moderne dinamike, definirao, ontološki, kao „infinitezimalno“ njegovog i Jean Bernouillijevog diferencijalnog računa, protivno prijeveri koju promiče zaista glupa redukcioniistička, gotovo pozitivističko matematička tvrdnja, koju je liberalni preobraćenik Leonhard Euler usvojio od škole opata Antonia S. Contija. To je točka

najočiglednijeg odvajanja kompetentnog fizičara, kao Riemannovih sljedbenika Maxa Plancka, Harkinsa, Vernadskog i Einsteina, od urođeno nekompetentnih pukih matematičara sadašnjih pozitivističkih škola. Nema aktualno fizičke zakonitosti/načela usvojene od kultova pozitivističke škole poganskih sljedbenika Paola Sarpija i njegovog intelektualnog potomstva danas.[‡]

Baš činjenica pojave „masovnog štrajka“ tvori odsudni „eksperimentalni“ dokaz prirode i učinka načelne razlike takozvanog fenomena „masovnog štrajka“ o kojem je Percy Bysshe Shelley sažeto pisao u svojim zaključnim odlomcima svog djela **Obrana pjesništva**. Tako izraženo načelo pripada također kategoriji onih sustavnih oblika Klasične ironije, koja je poznata iz svih slavni djela umjetničke kompozicije i slično.

Isto načelo ironije je također bitna razlika kompetentne predstave prave izvedbe svih glazbenih skladbi Klasičnih kompozitora koji su slijedili uzor Johanna Sebastiana Bacha, preko Beethovena, Schumanna i Brahmsa. Ta djela, i njima slična izražavaju načela poezije i drame, ili ga samo sugeriraju u primjeru očiju Rembrandtovog poprsja Homera koji promatra glupog Aristotela, i to su tipični izrazi prave Klasične ironije, koja su žig stvaralačkih izražaja ljudskog uma.

Istaknuti izrazi tog dubljeg smisla sreću se u načinu na koji takvi Klasični izrazi prave ironije mogu „ganuti“ duše mase stanovništva, kao što obični građani SADA sada izražavaju svoj prijezir prema, i osjećaj izdaje onih izabраниh članova Kongresa čiji rad budi sadašnju sve veću plimu bijesa kod ogromne većine građana SADA, i drugdje. Upravo rastuća većina sad se pokreće i govori glasom te više sile uma, koja većini promatrača izgleda kao „neki čarobni organ“, čiji dah „savija zvijezde kao trske“.

U napomenama u predgovoru, kojim sam započeo ovo izvješće, napisao sam: „Gospodarstvo SADA

[‡] Ovo se vjerojatno najbolje može pojasniti usmjerivši pozornost na pozitivizam getingenškog Davida Hilberta (i sam pozitivist) radije nego na krajnje izrode kao onaj par Bertrand Russellovih poklonika Norbert Wiener i John von Neumann, koje je Hilbert izbacio iz Göttingena zbog sistematske znanstvene nekompetentnosti.

moglo bi se spasiti čak i u ovoj kasnoj fazi svog pogubnog pada“. Trebalo bi biti bjelodano, u zaključku ovog izvješća, da bi se cjelokupno

gospodarstvo planeta moglo spasiti kad bi SAD djelovale ispravno i vodile stazom. To je manje stvar *što* mislite, nego *kako*.

Hitna poduka o ekonomiji!

I. KORIJENI ZLA BRITANSKOG CARSTVA PROTIV KOJEG NAŠE DJELOVANJE MORA BITI LIJEK SPASA SVIH DRŽAVA I NJIHOVIH LJUDI

Dobro je rekao slavni učenjak George Santayana, da „oni koji odbiju zapamtiti prošlost osuđeni su da je ponove“. Nažalost, iako ime „povijest“ [i „historija“] još uvijek postoje u rječnicima, uporaba znanja stvarne povijesti, različite od akademski začinjenih anegdota praktički je sve zabranjenija u našem javnom sjećanju, otkad je takozvana „Warrenova komisija“ izvršila umorstvo bitnih političkih istina.

Santayana je bio u pravu.

Postoji kvalitativna različitost parade pukih „tobože akademskih“ anegdota koje se prodaju pod „povijest“ u većini akademskih i sličnih mjesta danas, i suprotne opcije, kojom otkrivamo dugoročnu dinamiku stvarne povijesti.

Naprimjer:

Za vrijeme po prilici 7. stoljeća pr. Kr. suverene sile Egipta, Etruščana i jonskih pomoraca sa sjedištem na zapadnoj obali Anatolije udružili su se u pomorski savez obrane od sredozemnih pomorskih snaga sa središtem u Tiru. Značajan obrazac tog pomorskog konflikta u sredozemnom području nije započeo tada, no bio je izraz obrasca koji je još i danas značajan, i koji se tijekom vremena nastavio, a znamo ga kao Punski ratovi, i još nakon toga.

Imperijalnu pomorsku silu samog Tira slomili su kasnije, pod vodstvom Aleksandra Velikog procesom uništenja uobičajeno zvanog Perzijskog carstva tog vremena. Ovo kasnije postignuće dogodilo se u vrijeme kad je savez pomoraca sa središtem u Ateni, danas popularno zvano „drevni Grci“, ranije porazio pomorske snage Perzijskog carstva, no sami su zatim postali plijenom ludosti imperijalističkih planova bratoubilačkog ratovanja kojeg im je proturilo to vječno zlo, monetaristički, delfski Apolonov kult orkestracijom Peloponeskog rata.

U moderno doba, Britansko carstvo, koje slijedi model delfskog kulta Apolona, model orkestracije

Peloponeskog rata u svojim sličnim planovima, uspostavilo je i održalo svoju imperijalnu moć počevši s obrascem ponašanja znanog kao „Sedmogodišnji rat“ 18. stoljeća, kojeg često ponavlja, kao kod britanske orkestracije Napoleonskih ratova i opet u svakom drugom glavnom ratovanju u transatlantskom svijetu uključujući i dva takozvana „svjetska rata“, te dugotrajnom „hladnom ratu“ od 1946.-1989., pa dugotrajnom Indo-kineskom ratu, i dalje [velikosrpskom invazijom u bivšoj SFRJ], sve do današnjeg dana u Afganistanu, britanskom središtu trgovanja drogom

U stvarnoj povijesti svijeta, Napoleon Bonaparte bio je u biti britanski agent, znao to on ili ne. Gotovo sve glavne ratove svijeta nakon takozvanog „Sedmogodišnjeg rata“, kao Napoleonske ratove, organiziralo je Britansko carstvo kao ratove provedbom istih metoda, kojim Britanci namame svoje namjeravane žrtve kontinentalne Europe u glupe ratove, koji jedino postižu učinak „čišćenja palube“ svijeta za kasniju uspostavu Britanskog carstva tog vremena kao poduzetništvo privatne tvrtke znane kao Britanska istočno-indijska tvrtka i njenih izdajničkih suučesnika (u SADu i slično), što nas je sudbonosno odvelo u nužnost našeg rata za Nezavisnost protiv Britanskog carstva, koje ustvari ostaje još i sada glavni naš vlastiti neprijatelj i neprijatelj mnogih drugih nacija

Santayanino upozorenje bilo je ponovno u pravu, gledajući kako su britanski kraljevski 'narko-poduzetnici' zaveli glupu Obaminu podaničku vladu SADA, kojoj Britanci vuku konce, u bezumlje svog rata u sadašnjem svjetskom glavnom gradu opijuma, Afganistanu!

Na sličan način, od pogibije makedonskog Aleksandra Velikog do vremena dogovora postignutih na otoku Capriju između na jednoj strani Oktavijana i njegovih pristaša, (Oktavijan je kasnije postao August Cezar), i s druge strane svećenika kulta Mitre, postojeće sile triju pomorskih, religijskih sila Rima, Egipta i Mitre, koje su prevladale Sredozemljem, bili su asimilirani u vid veće nametnute sile poznate kao Rimsko carstvo.

Stoga je otada pa dalje, sve do pobjede SADA da bi osigurale svoju slobodu od u biti tiranije Britanskog carstva kod Yorktowna, vodeću pomorsku silu svijeta, koja je prije imala sjedište u Sredozemlju, sad moramo raspoznati kao izraz sile, koja je opetovano prelazila kroz slijed izražaja stalne, imperijalne pomorske sile po modelu monetarističke politike kao što je to bio model predstavnika delfskog kulta Apolona.

Takav je bio slučaj ličnosti Plutarha Rimskog carstva, zadnjeg pobjedničkog imperijalističkog svećenika tog delfskog kulta Apolona, koji je bio velika politička moć unutar vladajućih krugova samog Rimskog carstva. Takva je prava povijest monetarističkog carstva danas, čiji se odraz nazire u takozvanom Britanskom carstvu u njegovom pridruženom Britanskom *Commonwealth*-u i njegovim ograncima *Wall Street*-u, bostonskom *Vault*-u, i u Chicagu.

Ista ta imperijalistička tradicija, od nastupa pada Drugog Rimskog carstva, znanog kao Bizantsko carstvo, oko 1000.g. poslije Krista, pa zatim usponom moći lihvarske sile, koja se pojavila oko stvaranja grada Venecije, Mletaka, sve do pobjede kod Yorktowna, transatlantskim svijetom vladao je kroz više od tisuću godina, slijed **europske imperijalne monetarističke pomorske sile** po uzoru na delfski sistem. Nastanak Britanskog carstva Pariškim mirom u veljači 1763.g. tipičan je primjer te stečevine.

Dakle, diljem svijeta širi se u sadašnjem času globalna kriza propasti tog opuška zapaljenog delfskog nasljeđa Peloponeskog rata i drevnog rimskog imperijalizma, koji je izniknuo iz neprekinute niti (kontinuiteta) od više od 3,000 godina europske povijesti, koja je, kao što sam upravo ovdje istaknuo, nit koja pokazuje svoje izraze u oblicima kao drevni pomorski imperijalizam sa sjedištem u Sredozemlju, koji je jednom bio trijumfalni carski Rim. Raspadajući britanski model zadnji je kraljujući ostatak imperijalne tradicije danas, koji još uvijek danas nastavlja tu tradiciju drevnog europskog monetarističkog vida pomorskog imperijalnog sistema.

II. UDES BRITANSKOG CARSTVA

Kompetentno shvaćanje početka „moderne povijesti“ treba staviti u početna desetljeća 15.

stoljeća Europe. Taj neprekinuti proces glavnih, obuhvaćajućih faza razvoja moderne povijesti, koji, s vremenom, uključuje i kulture Tihog i Indijskog oceana kao već europske, može se razdijeliti glede snaga, koje su njime načelno upravljale i bile odgovorne za slijed učinaka procesa, u po prilici, prvo, europsku Renesansu 15. stoljeća, drugo, faze spleta učinaka vjerskih ratova 16. stoljeća, od 1492.-1648., i početne habsburške kolonizacije Srednje i Južne Amerike u razdoblju poslije Kristofora Kolumba, te, treće, razvoj preobražene odlike uglavnom englesko i francusko govorne civilizacije 17. i 18. stoljeća, presađene u Sjevernu Ameriku, i četvrto, veliki, globalni, egzistencijalistički sukob čija je jezgra nastavak sukoba SADA i Britanskog carstva cijelim razdobljem 19. i 20. stoljeća, i sada 21-og.

Treba reći, postojale su relativno moćne kulture ranije u transpacifičkim i srodnim područjima tijekom drevnih vremena prije posljedica rasta moderne Europe 15. stoljeća. Rast moderne Europe došao je procesom koji je doveo do utemeljenja modernog europskog razvoja 15. stoljeća, uz stopu rasta regionalne proizvodne moći, po glavi i po četvornom kilometru, te su zbog toga kontinenti Afrike i Azije zaostali u razvoju, sve dok ti drugi kontinenti nisu usvojili učinak razvoja kulturnih snaga specifičnih razvoju kulture europske znanosti i tehnike. Ovaj kasniji prodor u područje, mora se priznati, još uvijek ograničenog modernog tehničkog napretka Azije i Afrike došao je kao nusproizvod iste inicijative koju je imao u planu kardinal Nikola Kuzanski. Ta inicijativa pokrenula je moderno europsko otkriće obiju Amerika i njihovog razvoja.

Ovaj izraziti značaj razvoja moderne europske znanosti nakon početnog zamaha velikog ekumenskog Koncila u Firenci, može se pravilno shvatiti kao odjek revolucionarnih promjena pod Karlom Velikim i kasnijim inicijativama o kojima je ovisilo pokretanje europske Renesanse 15. stoljeća, a inače tipičan uzor dao je sjajan primjer uloge Dante Alighierija i njegove tradicije.

Britansko carstvo i njegova ekonomska politika i srodni utjecaji stoga su, znanstveno govoreći, ne kultura, već političko-kulturna istoznačnica strahovitog zla, spolne bolesti koja proizvodi samo i jedino najgornije posljedice morala i gospodarstva, gdje god se ta kulturna zaraza proširi.

Katon je rekao: Carthaginem delendam esse – Kartagu treba razoriti!

Zajednička različitost tih novih razvoja unutar te povijesti, koji su nikli nakon razvoja Europe od početka 15. stoljeća, bila je uglavnom preokret službenog jezika vlada zapadnog dijela europskog društva, od latinskog, koji je dugotrajno vladao u upravom zapadnog dijela Rimskog carstva i njegovih srednjovjekovnih nasljednika, u modernu europsku reformu kulture nacionalnog jezika, koji se razvio promicanjem pismenog razvoja popularnih jezika, kao najzapažljivije, pomoću inicijativa poboljšanja, koje je uveo Dante Alighieri, i ta se reforma pokrenula dajući prednost jeziku, koji se inače pogrdno nazivao izrazima kao „vulgata“.

Ovaj razvoj pismenih oblika narodnih jezika, kao inicijativa Dante Alighierija ranije, i Danteov poziv na uvođenje moderne, suverene države nacije, svojim izdanjima nazvanim **Monarchia**, postavivši problem iz kojeg je nastalo okružje za kasniju revoluciju Nikole Kuzanskog, a ona je pak pokrenula modernu europsku znanost i moderne, post-feudalne oblike nacionalnih gospodarstava. Veliki ekumenski Koncil u Firenci učvrstio je te velike napretke koje se može svrsishodno naznačiti kao porod moderne transatlantske klasične, znanstvene i umjetničke kulture. Konceptiju moderne suverene države nacije ustrojene kao republika dao je Nikola Kuzanski u svom djelu **Concordantia catholica**, dok je načelo moderne znanosti vidjelo svoj uvod u svijet u Kuzinom kasnijem radu **De docta ignorantia**. Svi kompetentni tragovi moderne fizikalne znanosti od 1544.g dalje mogu se naći u tom djelu, kroz samopriznate Kuzine sljedbenike kao Luca Pacioli, Leonardo da Vinci i Johannes Kepler, koji je dao poticaj radu drugih, a najzapažljivije, radu Gottfrieda Leibniza i njegovih sljedbenika kao što su Abraham Kästner, Carl F. Gauss, Lejeune Dirichlet i Bernhard Riemann.

Ova kulturna revolucija nije prošla kao neosporan sklop promjena (bez ikakvog protivljenja). Klasična revolucija, najavljena velikim ekumenskim Koncilom u Firenci, bila je napredak humanih društvenih prilika, kojem su se sve jače protivile sile Mletaka, kojima sad, još jednom, prevladavaju monetaristički sustavi Sredozemlja i drugdje, kao što je monetarizam vladao gospodarstvima sredozemnog svijeta od vremena prije nastanka

Klasičnog grčkog modela pomorske kulture. Moć Mletaka, koji su se odupirali porodu moderne znanosti kao i snažnom utjecaju velikog ekumenskog Koncila Firence i ličnosti tog Koncila kao Nikola Kuzanski, nastojali su uništiti i klasičnu umjetnost moderne civilizacije i gospodarstva s osloncem na znanosti, a taj otpor, kojeg su Mleci poticali, čije se sjedište premjestilo u srednjovjekovni ostatak nasljeđa habsburške carske dinastije. Potonja je bila ostatak koji je nastavio prevladavati, opetovano, većinom španjolskih i portugalskih govornih područja Južne i Centralne Amerike, uz, povijesno govoreći, relativno kratke iznimke od tog vremena do današnjeg dana.

Svjetska civilizacija sad je u iskušenju; ili ćemo se osloboditi ove bolesti nalik na spolnu zarazu, koju predstavlja britanska kraljujuća ideologija i njeno širenje, ili će čitave nacije i kulture planeta još jednom, umrijeti sada, kao što su slične čistke sličnih vidova korupcije, u svom vlastitom vremenu, predugo vladale da bi ih Stvoritelj dalje podnosio. Ne krivite Boga. Ovo nije teologija; ovo je živuća povijest, još jednom, danas. -- [*Carthaginem delendam esse!*]

To je bilo Eshilovo upozorenje, posebno u njegovoj **Prometejevoj** trilogiji. Nacije moraju, naprimjer, rabiti nuklearnu energiju i termonuklearnu vatru ili biti osuđene na propast.

Santayana je bio u pravu.

III. U OBRANU ČOVJEČANSTVA

Sam svemir je stvaralački, ili kao što čitam Albert Einsteinov komentar o velikom, originalnom činu genija znanog kao Johannes Keplerovo jedinstveno otkriće univerzalne zakonitosti gravitacije, svemir je uvijek konačan, ali nikad omeđen (ograničen).

Jezgra postignuća velikog ruskog akademika V.I. Vernadskog može se ukratko opisati kao njegov doprinos pojmu da svi vidovi svemira su stvaralački, što hoće reći, protuentropijski, bilo da se radi o litosferi, biosferi, ili noosferi, no među svim njima samo ljudski um je stvarno **svojevoljno** stvaralački. Budući sebe vidimo kao Zemljane, ne možemo reći da su samo oni koje možemo prepoznati kao ljudska bića jedini oblik u kojem se naše specifično ljudske odlike spoznajnog stvaralaštva, kao u klasičnoj umjetnosti i znanosti, mogu pronaći u

našem veoma velikom, ali i konačnom svemiru. Sve u svemu, način na koji zamišljamo oblik onog kako vidimo sami sebe glede „vanjskog“ osjetilnog zapažanja (percepcije), nije aktualni oblik u kojem naša ličnost aktualno postoji, no možemo biti posve sigurni da je stvaralačka moć po kojoj se razlikujemo od svih drugih vrsta znanih živih bića, na sliku i priliku pojma Stvoritelja, no isključujući zalutale solipsiste, budući da načelo svojevolljnog stvaralaštva pokazljivo postoji u znanim izražajima svemira, možemo naći zadovoljstvo u misli da ako ikoja različita vrsta svojevolljno stvaralačkih bića postoji „tamo gore“, nakana njihove uloge (postojanja u svemiru) pokazuje konvergenciju prema velebnom načelu koje nam je naša dana priroda dodijelila da odigramo, a mi bismo mogli pretpostaviti da igramo tu ulogu u korist budućnosti koja nam je namijenjena našom vlastitom konstrukcijom.

Velika nesreća, koju su europske kulture same sebi prouzrokovale naše je sadašnje podnošenje ovog bitnog oblika zla, kojeg je veliki Eshil pripisao naravi sluga opakog olimpskog Zeusa Eshilove **Prometejeve** trilogije. Ovdje, točno kao u liku tog olimpskog Zeusa leži bitno zlo ukućana kraljevske kuće princa Philipa, uistinu sotonsko zlo nalik na Hitlerovo, koje također predstavljaju osobe kao Bertrand Russell i njegovi pristaše. Tu leži bitno načelo tragedije, koja prožima znane drame Eshila.

To zlo—zlo koje zagovara *World Wildlife Fund* princa Philipa, bit je velikog grijeha protiv Stvoritelja, kojeg predstavlja samo postojanje te Kuće Windsora u širokom svijetu danas. Prigrbite takvu politiku, i civilizacija koja tako nastavlja danas, zasigurno će napustiti društvo svog čovječanstva, i to uskoro, jer je još jedna manifestacija teškog zločina protiv Stvoritelja, a taj zločin pribavio je osudu koja znači propast arogancije tih sotonskih režima i kultura koje liče na ono što princ Philip predstavlja, kao i njegov pomoćnik, Predsjednik Barack Obama, ako Obama ili naglo ne promjeni svoje putove, ili ga zakonskim činom naše građanstvo svrgne s vlasti.

Građani naših SADA će ukloniti Obamu iz Predsjedništva, da bi mogao uživati dug život okrutne sramote, sada, no moramo priznati samo ako će građani to učiniti sada, i time sami zadobiti sposobnost i uvjerenje da spase civilizaciju širom svijeta od velikog razornog vala uništenja, kojeg bi Obamino ropsko prepuštanje svojim britanskim imperijalnim gospodarima nanijelo čitavom svijetu i nama samima. Za samog Obamu, morali bismo reći: „Daj otkaz i prijavi se sada, i spremi se na sigurnom uživati dug i zdrav život u ljubavnom zagrljaju ljage. Ta sudbina može vam izgledati poput pakla, no budite sigurni, kao što bi Dante Alighieri mogao reći, „Tek bi to bilo pravedno“.

PROCES JE ODREDNICA POVIJESTI, NE DOGAĐAJI MORAMO SE USREDOTOČITI NA PROCES, NE NA DOGAĐAJE

Obrada ove teze je nešto što većina ljudi ne misli da je tako, jer je uobičajeno mišljenje da događaji upravljaju procesom. No ovo što doživljavamo sada, ovaj slom svjetskog gospodarstva je proces koji je uzrok sklopa događaja, dakle nije proces kojeg prouzrokuju događaji.

Naprimjer, krizu Predsjednika Obame nije prouzrokovalo izlivanje nafte u Karipskom moru. Radije, način kako je došlo do izlivanja nafte u Karipskom moru razvijao se, ponajprije, i zatim se nastavio pa se i dalje nastavlja kao ishod procesa povijesti, pa se izlivanje nafte ne može smatrati događajem koji je proizveo sadašnji politički događaj s kojim se Predsjednik Sjedinjenih Država suočuje. U procesu je bile hotimična nakana kroz dugo vremensko razdoblje, nakon smrti Franklina Roosevelta, a počelo je aktualno još i ranije kao što ćemo vidjeti. Taj proces je prošao kroz svoju vlastitu evoluciju, jer je 'nadležna' društvena dinamika svjetskih događaja i događanja nakon Rooseveltove smrti određivala tok povijesti. Pa gdje povijesni proces nije proizveo jedan odabir događaja, odabrao je drugi, gdje nije koristio jednu osobu za proces, odabrao je neku drugu. Prema tome, samo takve akcije utječu na proces kao takav, radije nego koncepcija procesa kojim upravljaju događaji, omogućuju nam ponajprije shvatiti što se događa, i što bi se u drugu ruku moglo dogoditi kao alternativa.

Razmotrimo primjer Francuske revolucije. 1782.g. Sjedinjene Države pobijedile su u ratu za oslobođenje SADa. To je uključilo sudjelovanje vlade Španjolske, Španjolske monarhije, intervenciju Rusije pod Katarinom Velikom, što je dovelo do *Lige oružane neutralnosti*, i podrške francuskog kralja. Splet tih događaja bio je odsudan u oblikovanju procesa koji je SADu omogućio da osiguraju svoju nezavisnost. Britanci su tada pokrenuli protu-proces. To je učinio lord Shelburne, aktualni upravljač *Britanske istočno-indijske tvrtke* tog vremena. On je u tom trenutku, u proljeće te godine, uvidio priliku da bi osnovao britansko *Foreign Office* [Ministarstvo vanjskih poslova], koji je u tom času bio oruđe kojim je *Britanska istočno-indijska tvrtka* upravljala sudbinom britanske monarhije; ta je monarhija

stvorena kao proces Sedmogodišnjeg rata, koji je doveo do Pariškog mira u veljači 1763.g. Došlo je tad do promjene, djelomično zbog slabosti dijela američkih bivših kolonija, država SADa, kojima su Britanci manipulirali na razne načine. Naročito kad uzmete u obzir Massachusetts-ke propalice, koji su osnovali *the Vault* [], što je ustvari bilo ime financijske institucije uspostavljene u Massachusettsu kao vrsta ispostave *Britanske istočno-indijske tvrtke*. Sličan događaj bio je i u New Yorku, gdje je Aaron Burr—koji je bio britanski agent i špijun, otvorio banku *Bank of Manhattan* i započeo proces koji je postao poznat još i danas kao *Wall Street*. To su bila dva pokazatelja subverzivnog procesa unutar SADa, koji su bili dio procesa od tog vremena do danas. Pa stoga baš sad je vrijeme za prave domoljube zatvoriti *the Vault* kao političku organizaciju, zatvoriti *Wall Street*. Ako ne dođe do toga, do tih dvaju 'događaja' SAD ne će nikad biti sigurne. Razlog naših padova i uspona, uspjeha i neuspjeha u povijesti SADa nalazi se u načinu na koji su Britanci, putem tih tvorevina te kasnijih čikaških financijskih manipulacija stvorili splet britanskih poslovnica od velikog utjecaja unutar SADa. To je postalo uzrokom ovih procesa.

Gledajući ovo, u Europi, nakon pobjede SADa u borbi za svoju slobodu 1782.g. Britanci, to jest Shelburneov *Foreign Office (FO)* krenuo je u pothvate. Uspostavili su tajni odbor dodijeljen *FOu* koji je provodio manipulacije u Francuskoj zajedno s Habsburgovcima. Prije svega radilo se na tome da se odvuče Habsburgovce, odnosno cara, od njihove simpatije prema Francuskoj. Car Joseph imao je sestru Marie-u Antoinette-u, kraljicu Francuske. Britanci su se upustili u spletke, ponajprije subverzivne manipulacije u Francuskoj računajući na oligarhijske sklonosti unutar francuskog društva, i ubacili razne vrste svojih utjecaja vrlo slično djelovanju Adama Smitha u Francusku.

To je doseglo kritičnu točku 1787.g. u aferi Kraljičine ogrlice, operacije britanske tajne službe vođene iz Londona, izazvavši skandal oko kraljice u vezi s kraljičinom ogrlicom. Taj skandal

je naveo Marieu Antoinetteu u bijes, kao i njene krugove i brata, habsburškog cara. Odjednom, francuskog kralja, prilično nevina osoba u svemu tome, okrenuli su, zbog ženinih problema, u mrzitelja određenih snaga u Francuskoj, koje je krivo optuživao za malverzaciju koju je vodio britanski *FO* pod Jeremyjem Benthamom. Austrijski habsburški car, ogorčeno se usprotivio popularnom pokretu slobode u Francuskoj, kojeg su inače podnosili, čak i ranije imali simpatije prema njemu, ili prema SADu, i to je dovelo do brojnih događaja, uključujući i carevu ponudu pomoći svojim habsburškim četama u Francuskoj, naročito u području oko Pariza, da bi pomagao u obrani francuske monarhije od francuskog naroda.

Lafayette je u tom procesu imao prilike preokrenuti okolnosti u pravni smjer, no suprotno svom ponašanju prema SADu, njegovom ponašanju u Francuskoj dala je ton njegova sklonost prema Bourbonskoj monarhiji. Prema tome popustili su mu živci baš kad je bio na ključnom položaju suvođe pokreta gospodarskih reformi Francuske, i tu je onda doživio neuspjeh. Lafayetteov neuspjeh da u danom trenutku odlučno intervenira kod monarhije pružio je mogućnost provođenja lažne manipulacije britanske tajne službe, zvane *Opsada Bastille-e*. To je pokrenulo lančanu lavinu događaja, gdje je daljnje 'odmatanje' procesa bilo uništenje Francuske, prvo u tom procesu, a zatim od Napoleona Bonaparte-a, koji je ratovao širom Europe što je dovelo do bankrota Francuske i stvorilo podlogu učvršćenja moći Britanskog carstva nad Europom, kao posljedica Bečkog mirovnog ugovora u razdoblju od 1812.-1815.

To je, dakle primjer procesa gdje je događaje odredio proces, a ne obratno. No u povijesti, kao u ovim slučajevima, trenutci i posebne okolnosti za intervenciju, koja nosi odliku odlučnog i pravog vodstva može preokrenuti prilike i osloboditi ciljani narod, ili civilizaciju od procesa samouništenja.

S tim se sad suočujemo. Uzmimo primjer izlivanja nafte u Karipskom moru. To je počelo točno kao i događaji u Haitiju. Haiti su primjer neuspjeha ovog vladajućeg Predsjednika [SADa], Da je sadašnji Predsjednik poslušao bivšeg što treba uraditi glede krize u Haitiju kad je ona nastala, ne bismo imali problem kojeg imamo sada. No budući imamo taj problem, Obama je vodio sve goru politiku od nemara, pa kad je BP prouzrokovao krizu u Karipskom moru bušenjem nafte, Predsjednik je

reagirao određenim načinom, te se takvim procesom razvio događaj koji imamo. Drugim riječima, ne radi se o izlivanju nafte kao takove, koji je doveo do sadašnjih okolnosti krize Predsjedništva; Predsjednikov nastavak procesa, kojim reagira na događaje na način kako reagira, stvorio je okolnosti koje danas imamo.

To što gledamo u SADu sada, i što smo već bjelodano gledali od kolovoza 2009.g., bio je proces, koji doduše nije počeo 2009.g., već proces u kojem ovaj Predsjednik djeluje, gdje se taj proces razvijao na stanovit način, pa bez obzira da li je Predsjednik jednom uradio posao kompetentno, naftna kriza je izbila, a čak i da nije, proces bi se razvijao u istom smjeru. Drugim riječima, sve što je Predsjednik učinio svojim nemarom i ludošću, samo je otežalo prilike na način koji je odraz, ne problema nafte, ne njenog izlivanja, već političkog procesa koji je odrednica povijesti.

Ovo je, dakle, koncepcija, koja predstavlja proces, koji j postao očigledan, pa recimo prvo u drevnoj Grčkoj, no govoreći o modernim vremenima rad Gottfrieda Leibniza ga je prikazao očiglednim pogotovo tijekom 1690.-tih, kad je definirao pojam koji je nazvao „dinamika“. Rječnička uporaba izraza „dinamika“ dolazi od prijevarne uporabe tog izraza, koju je uveo britanski upliv ili upliv u sprezi s Britancima u desetljećima nakon uvođenja Leibnizove koncepcije dinamike. Radi se ovdje o obliku procesa koji je zakonitost dinamike, koju nije on originalno otkrio, već ju je naslijedio od Klasične Grčke,

Proces, dakle, određuje događaje, i to on ne određuje samo neki, **jedan** događaj, jer jedan događaj se može dogoditi ili ne, no proces ostavlja događaju svoje svojstvene posljedice. S tim smo sad suočeni. Prema tome, ne možemo reći da događaji pokreću. Radije, način kojim se proces od(raz)vija i uprizori određene događaje, određuje sam proces, a ne događaji. Stanoviti događaj može biti odraz određenog pomaka procesa, ali pojedini događaj nije odrednica procesa. Tu leži razlika. Proces određuju stvari i pojmovi koje zovemo „zakonitosti“/“načela“. Problem je očigledno da i kad ljudi govore o načelima, prevladavajuća koncepcija

stvarnosti—naprimjer u SADu i Europi danas—ideja procesa, ideja dinamike kod njih ne postoji.

To je posljedica Sarpijeve revolucije, koja je predstavila vrstu povijesti, koja se temelji na statistikama na osnovi događaja, ili obrasca događaja, radije nego da su načela ta koja određuju obrazac događaja. U ovakvoj vrsti procesa ne postoje načela u nastavi fizikalne znanosti. Zbog toga smo sad tu gdje jesmo.

Baš sada, to znači nemojte pokušati reći da će neki događaj biti odrednica procesa. Samo stanovite vrste događaja mogu ustvari promijeniti odliku procesa, a njih katkad nazivamo „revolucionarnim događajima“, no katkad ljudi se zbune glede što jest revolucija a što nije. Ona je proces. Naprimjer, razvoj događaja u koloniji Massachusetts Zaljeva naročito sve do 1687.-88.g., razvoj koncepcije ekonomije, u Massachusettsu ustvari je kalup iz kojeg je nastalo stvaranje Sjedinjenih Država. Unatoč činjenici britanske intervencije i njihovog pokušaja smrviti Massachusetts i smrviti SAD općenito, ustrajnost tog procesa unutar Sjeverne Amerike, naročito engleski govorne Sjeverne Amerike, taj se proces nastavio. Sve dok se taj proces nastavljao, sve dok je dolazilo do intervencija prvo od Winthropovih i Matherovih, i zatim kasnije izdankom Matherovih, Benjamina Franklina, i drugih intervencija, zbog tog procesa, kojeg su potpomagale i određene snage iz Europe, Američka se revolucija dogodila kao proces, koji je izgledao kao da sadrži nezaustavljivu odliku. Stoga, unatoč činjenice sve te korupcije koja je dolazila od Britanaca, napose britanskih i srodnih problema, SAD su ostale *glede procesa*, načelni proces sve do današnjeg vremena. Sad se događa to da su Britanci uveli suprotan proces, počevši službeno na dan kad je Franklin Roosevelt preminuo. No proces je stvarno započeo ranije: Podsjetimo se, nakana je bila, polazeći od 1890.g. kad je Britansko carstvo uvidjelo da je utjecaj SADa u oblikovanju politike, naročito Njemačke pod utjecajem Bismarcka, i Rusije, da je taj utjecaj u SADu bio izvorom simpatije prema SADu u ranije doba, da je taj proces sada trajno van kontrole. I da je razvoj međunarodnog sustava željeznice, prvo transkontinentalni sustav u SADu, i kopije toga u Njemačkoj pod Bismarckom i u Rusiji pod Mendeljejevom i njegovim utjecajem, to je dovelo do promjene strateške odlike svjetske povijesti kao procesa. Britanci su shvatili da moraju to uništiti, a način kako to učiniti bilo je vratiti se na načelo

Sedmogodišnjeg rata kao što je bilo sa slučajem Napoleonskih ratova, i razbuktati rat između glavnih naroda kontinentalne Europe.

Prvi takav rat, takozvani 1. svjetski rat, uz pomoć umorstva američkog Predsjednika, započeo je ustvari dovođenjem za Predsjednika Theodorea Roosevelta i Woodrow Wilsona, „britanski ljudi“ bili koji su u savezu s Britancima pokrenuli 1. svjetski rat., koji je porazo Njemačku i doveo tada do pobjede Britanskog carstva. Britanci su tad prosljedili svojim radom na uništenju SADa, što se moglo vidjeti u 1920.-im u međunarodnim pregovorima mornaričkih snaga tog vremena. Od tog vremena dalje Britanci su bili odlučni u nakani uništenja SADa. Ponovno, služili su se istom metodom. Organizirati ratove među narodima kontinentalne Europe, no ovaj put nakana je bila uporabiti Francusku, sa simpatijama prema SADu, kao prijetnju Njemačkoj, a u isto vrijeme Njemačka se pod Hitlerom počela organizirati za napad na Sovjetski Savez. No nije sve baš išlo po planu, iz dva razloga. Jedan razlog bio je Franklin Roosevelt, koji je promijenio odliku strateškog usmjerenja SADa. Taj proces je tako pokrenut, takozvani proces Franklina Roosevelta, a u povijesti bila je to intervencija koja je promijenila tijek povijesti od onog kojeg su Britanci nakanili kao ishod 2. svjetskog rata i koji su planirali. Da su oni stvorili Hitlera, i namjeravali ga poslati na Sovjetski savez. Namjeravali su i uporabiti Francusku kao britansko oruđe da bi osigurali da će pripitomiti Hitlera i uplesti njemačku vojsku u obostrano gubitnički rat protiv Sovjetskog Saveza. Zatim bi Britanija apsorbirala Francusku.

To je bila nakana. No, u neku ruku, zbog Franklin Rooseveltove intervencije to se promijenilo. Dogodilo so, da su dvije fašističke sile, njemački fašisti pod Hitlerom i francuska fašistička vlada, spletkarile i i po njihovom dogovoru, Nijemci bi dobili dozvolu na vojnu pobjedu nad premoćnijim vojnim snagama Francuske uz pomoć korupcija u francuskoj organizaciji, i time bi ostvarili svoju nakanu uspostave fašističke kontinentalne Europe—a ona bi bila u sprezi s Britanijom, no neovisna od nje. Pa zatim, Francuska i Njemačka zajedno ne bi ratovale protiv Sovjetskog Saveza.

No problem je bio da su SAD pod Rooseveltom intervenirale i SAD su imale drugačiji proces na umu od Britanije. Došlo je, nominalno, do saveza Britanaca i SADA, jer je Hitler postao sada opća nepogoda, s kojom su se i SAD suočile. No istog časa kad je došlo do spoznaje da će Hitlerove snage izgubiti rat, kao kod prodora u Normandiji, britanska se politika promijenila, kao i politika *Wall Street-a*, britanskih kupljenika. Oni su naglo postali protu-Rooseveltovci od lipnja-srpnja 1944. Taj proces imao je namjeru spriječiti prerani poraz Hitlera! To se dogodilo tako.

Proces je tako doživio promjenu. No SAD su još uvijek postojale. No od tog vremena, nakon 1946.g. ideja sukoba SADA i Sovjetskog Saveza, ideja atomskog sukoba, bila je temelj britanske politike. Lyndon LaRouche je tad intervenirao u SADu da bi to zaustavio, u 1970.-im, naročito krajem 1970.-ih i početkom 1980.-ih, organizirajući pokret u kontinentalnoj Europi uključujući i Ruse, s namjerom da taj proces „zariba“, i izbjegne taj trajni takozvani „hladni rat“, i umjesto toga da dođe do suradnje na osnovi zajedničkih interesa, što je postalo poznato pod naslovom „zajednički interesi čovječanstva“. [Citat E. Tellera, američkog znanstvenika, bivšeg savjetnika američke vlade].

To je gotovo „upalilo“, no britanska stega nad svojim kupljenim dušama na sovjetskoj strani, kao što je bio Andropov, i još pokvareniji Gorbačov, „zaribala“ je taj pokušaj i tako se proces povijesti odvijao kao što znamo. Još uvijek je takva slika globalnog procesa danas. Ako ne dođe do uništenja Britanskog carstva sada i njegove moći i utjecaja nad SADom, čitava civilizacija ući će u lančanu reakciju sloma, u mračni vijek gdje će sadašnje 6.8 milijarde ljudi naglo iskopniti na oko 2 milijarde. To je sadašnji rizik ako ne dođe do promjene procesa. Mi imamo protu-proces, i zasada to je jedino subjektivna intervencija LaRouche-evog pokreta u politički proces, naročito u SADu, no njegov utjecaj odjekuje u drugim dijelovima svijeta, **da se svijet otarasi Britanskog carstva**. I otarasi moći sila unutar SADA koje su u savezu s Londonom! **Kraljica mora otići!**

Sad se sukobljavamo s procesom odbrojanja kojeg su pokrenuli a koji znači uništenje SADA. No kao posljedicu toga imamo protu-proces naroda SADA, gdje se polako nazire slika LaRouchea kao idejnog vođe tog protu-procesa, poglavito ideje da se izbjegne verzija „vatrene rata“ kao novog

„hladnog rata“ iz 1970.-ih i 80.-ih, te se već raspoznaje njegova ključna uloga u tome. Proces oslobađanja civilizacije od Britanskog carstva i njegove moći, te ostvarenje suradnje suverenih država nacija na globalnoj razini, koje zajedno djeluju na osnovi **kreditnog sustava čvrstog valutnog tečaja**. Na toj se točki sad nalazimo, tj. imamo samo dva odabira na raspolaganju: LaRoucheev protu-proces ili britanski proces. Trećeg nema.

Ne smijemo, dakle, smatrati da na događaji pružaju prilike. To je besmislica i nekompetentnost. To je samo pitanje **volje**, stati na čelo i pokazati odlike nužnog vodstva, strateške odlike koje će poraziti britanske ciljeve u času kad su Britanci sada **najranjiviji**, jer se njihova moć napregnula preko granica te je jedan ubod može rasprsnuti. Prilika se ukazuje da pravo vodstvo preuzme inicijativu i pokrene drugačiji proces, nastavak američkog plana iz dana Winthropovih i Matherovih iz 17. stoljeća, da bi izvojevali promjenu odlike europske civilizacije i njenog širenja, što je tad i bila nakana, a ona postoji još od vremena Nikole Kuzanskog iz 15. stoljeća.

Potrebno je stoga proučiti sam **proces** i raspoznati da je on majka događaja. Prema tome moramo se uhvatiti u koštac sa samim procesom. Hvatamo se u koštac s događajima samo kad prvo imamo proces pred očima i kad nam je on prioritet. U tome su ideje odsudne, ideje koje predstavljaju proces. Ideja da čovjek mora imati odgovore na događaje, jer događaji mijenjaju povijest, besmislica je. Proces određuje povijest, a danas je to tako i za kratki rok.

Moramo misliti na ovaj način. Problem leži u tome, što su ljudi toliko izdresirani čitanjem novina, čitanjem novinskih izvješća i sličnih izvješća, a to je smišljeni način uništenja vašeg uma. Jer uredničko stajalište i viđenje, na osnovu kojih su ta izvješća napisana, bez obzira što činjenice govore, koje izvješće navodi, ključan je način na koji su izvješća **napisana**, objavljena, stvorena, jer dolazi iz krivih sklonosti i pod krivim kutom. Prema tome, kad pokušavate protumačiti što novine govore čak i kad su činjenice njihova izvješća aktualne, način

kako ih se izvješćuje, skrivene pretpostavke kod izvješćivanja, u glasu koji izgovara to izvješće, sve je to lažno. Prema tome, ljudi koji su upali u kolotečinu događajima-određene-povijesti [povijesti koju određuju događaji], a to znači novinska izvješća, i koji inzistiraju „moram tu činjenicu vidjeti u tisku čuti u Dnevniku, prije nego što povjerujem u to“, oni su u krivu, jer poštuju stražnjicu povijesti, umjesto da gledaju naprijed. Pa kad gledaju stražnjicu protekle povijesti ne mogu jasno razabrati budućnost!

Proces a ne događaji odrednica je povijesti. Događaji mogu odrediti nešto, no ne određuju vektor povijesti, povijesni proces, društveni proces. Prema tome način kako reagiramo na događaje ne određuje što će se dogoditi, već način kako interveniramo u proces, koji je neovisan o bilo kojim posebnim događajima kao takvim. Važan je način kako utječemo na mozak, um procesa, popularni um. To je odrednica procesa. Prema tome, reagiranje na događaje ili tumačenje događaja, to rade svi idioti, i to je temeljna, strateška pogreška glede povijesti, strateške povijesti. Problem je u tome što vrlo malo ljudi na ovom planeti razumije ovu koncepciju. Bez ovog

navedenog shvaćanja, ljudi ne razumiju **kako dolazi do oblikovanja tekuće povijesti, ili drukčije rečeno KAKO MI MORAMO OBLIKOVATI TEKUĆU POVIJEST**. Samo ljudi, odnosno vođe, koji, ne zbog toga što su brojni, već jer imaju ideje, mogu osloboditi čovječanstvo najveće opasnosti koju je imalo u znanoj povijesti.

Vidi se to na primjeru kako ovaj cijeli problem stoji, kao što je opisano u **Tajnoj ekonomiji**. Sve dok gledate na čovjeka kao biće koje reagira na osjetilna zapažanja – percepcije, čovječanstvo ne može pojmiti koncepciju dinamike, koncepciju povijesti kao takve kao dinamički proces. Samo kad gledate na čovjeka kao na biće koje može vidjeti pogrešnost osjetilnog zapažanja i osloboditi se ideje povijesti koju određuje osjetilno zapažanje, odnosno događaji koje vidi i čuje, samo tada čovjek ima intelektualnu moć i sposobnost da organizira svoje razmišljanje tako da taj proces može promijeniti.